

Vrchlický Jaroslav

Moderní básníci angličtí

Vrchlický Jaroslav
Moderní básníci angličtí

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=20833646

Содержание

I. JAMES THOMSON	7
Rule, Britannia!	7
Hymna	9
II. RICHARD GLOVER	14
Duch admirála Hosiera	14
III. THOMAS GRAY	18
Elegie psaná na hřbitově vesnickém	18
IV. TOBIÁŠ SMOLLET	24
Slzy Skotska	24
V. OLIVER GOLDSMITH	27
Upomínka	27
Naděje	28
VI. JOHN CUNNINGHAM	29
VII. WILLIAM COWPER	31
Verše, které mohl psát Alexandr Setkirk v době samty na ostrově Juan Fernandez.	31
Láska k vlasti	34
Marii	35
VIII. JOHN WOLCOT	38
Píseň	38
Madrigal	39
Polibku	40
IX. JOHN LANGHORNE	41

Nápis na dvěře bibliotéky	41
X. JAMES MACPHERSON	42
Oslovení večernice	42
Pohřební zpěv Darthuly	44
Vinvela a Shilrik	45
Z Fingala	48
Zlomek ze Selmy	50
Ze zpěvu Minony	51
Zpěv Ossianův	54
Vzpomínka zpěvu z pravěku	55
Oslovení slunce	57
Fragment z boje	59
Měsíci	60
XI. CHARLES DIBDIN	62
Tom Bowling	62
XII. JOHN LOGAN	64
Píseň kukačce	64
XIII. LADY BARNARD	66
Starý Robin Grey	66
XIV. THOMAS CHATTERTON	70
Resignace	70
Žalozpěv minstrelův	72
XV. GEORGE CRABBE	75
Srovnání	75
Božství	76
Noc	77

XVI. ROBERT BURNS	78
Svou Haničku mám rád!	78
Údolí Ballochmyle	79
Pojď na má ňadra spočinout!	80
Dvorný tkadlec	81
Modlitba před smrtí	82
XVII. SAMUEL ROGERS	83
Na starý dub	83
Na smrt lorda Barona	85
XVIII. WILLIAM LISLE BOWLES	89
Čas	89
Vzpomínka	90
XIX. WILLIAM BLAKE	91
Jaru	91
Letu	92
Jeseni	93
Zimě	94
Večernici	95
Jitru	96
XX. ROBERT BLOOMFIELD	97
Růžová Hanička	97
XXI. WILLIAM WORDSWORTH	99
Narcisy	99
Jak přelud byla spanilý	101
Osamělá žnečka	103
Motýlovi	105

Kukačce	106
Nás jest sedm.	108
Конец ознакомительного фрагмента.	111

Jaroslav Vrchlický

Moderní básníci angličtí

I. JAMES THOMSON

Rule, Britannia!

Když v rozkaz nebe Britů zem
se vznesla z azurových vod,
tu svobody jí úpisem,
to andělský pěl chorovod:
Vládni, Britsko, mořem, Brit
nesmí nikdy otrok být!

Kde národ jak Tvůj požehnán?
Tyranům každý kořistí!
Ty velká, rozkvítá tvůj lán
všem k postrachu a závisti.
Vládni, Britsko, mořem, Brit
nesmí nikdy otrok být!

Ty vznešenější vstaneš zas
vždy po útoku ciziny,
mrak s bouří tebou nezatřás,

tě zpevnil jak dub otčiny.
Vládni, Britsko, mořem, Brit
nesmí nikdy otrok být!

Tyranství neschvať tebe spár,
když zhroutit chce tě jeho vztek,
to šlechetnější vzbud' jen žár
v zdar tobě – jemu v úpadek.
Vládni, Britsko, mořem, Brit
nesmí nikdy otrok být!

Tvým květ venkovských niv jest všech,
tvým bující všech obchod měst,
Tvým celé moře, každý břeh,
jejž jímá, všecko tvojím jest!
Vládni, Britsko, mořem, Brit
nesmí nikdy otrok být!

Sbor Mus hle, s písni Svobody
je šťastných břehů Tvojich host,
ó výspo vděku, lahody,
kde krásy strážcem statečnost!
Vládni, Britsko, mořem, Brit
nesmí nikdy otrok být!

Hymna

(Epilog „Počasů“)

Ta, jež se mění, Otče, příroda
jest božství Tvého háv. Rok proudící
je plný tebe! V Máji líbezném
tvá kráčí krása, něžnost' tvá i láska.
Luh svítí v dál, jest balsam měkký vzduch,
les usmívá se, hory echy zní
a každý smysl, srdce radost jest.
Tvá sláva spěje v Léta měsících
jet plny s teplem světla. Vyplnění
rok pije z tvého slunce kypící
a hlas tvůj v řeči hromu zaznívá
a často z rána, v poledne i večer
ve bouři hvozdů, v bystřin hlaholech.
Tvá dobrota v Jeseni bezmezná
vše k svátku, co tu žije, k plesu zve.
A v Zimě v mračen vichřic průvodu
se blížíš mocný, bouře valí se,
tma vznešená! Na křídlech vánice
hřmíš probouzeje úctu tvorů všech,
v jho Přírodu spneš dechem severáku.

Ó tajuplné kolo! Božské síly,
a bezdné hloubky! Jednoduchý obraz,
v němž tolik pele, tolik umění
a krásy s něhou na souzvuk se pojí!
Stín nepozorovaně splývá v stín
a všecko tvoří spolu ladný celek
víc unášejíc, čím se rozvinuje!
Však tupě bloudě člověk bez vědomí
tě nevidí ni mocnou ruku tu,
jež stále činná tiché sféry valí
jen v taji tká a kouříc vylévá
tu krásnou náplň Jaro šatící
ze slunce horký vylévajíc den.
Vše tvory živí, bouře rozdává
a jak se země změnou zmlazu
vše sílu žití plesem proniká!

Hleď, Přírodo! Co duši má a dech
ve volném chrámu širé oblohy,
Jej pouze zbožňuj! Jeden žhoucí zpěv
proň zvedni se! Vy zvučné sbory věštců
Jej chvalte chladem, jímž vlá Jeho dech,
Jej oslavujte v pustých úvalech,
kde na skalisku chvějná borovice
ve hnědém stínu vážnou zbožnost vzbouzí.
A vy, jež hřmíte v notách divějších
svět děsíce, v dál odnášejte k nebi
ten bouřný zpěv a rcete, kdo vás poslal!
Vy zdroje chválou Jeho s bystřinami

v dál hlučte, bych ji slyšel, zadumán
když bloudivám po vašich březích sám!
Vy rvavé v smělém spádu ručeje,
vy mírné proudy, jejichž zrcadla
se kroutí v dol, a ty obrovské,
ty, jež jsi samo v sobě divů svět!
Jej velebte, Jenž, kterak se mu zlíbí,
vás žene v odboj a vás konější!
Svůj smíchejte dech, trávy, plody, květy,
ať k tomu stoupá, jehož sluncem pnete
se výš a jehož štětec barvu dává
a vůni dech! Vy nakloňte se, hvozdy,
vy šumte, klasná pole! Vylijte
svůj tichý zpěv do žence hrudi, sám
když domů jde při luně veselé!
Vy strážci Nebes, ve snu, bez starosti
když dřímá Zem, ó vzplaňte sladčeji,
vy souhvězdí! co vaši andělé
v paprsky bijí lyr vám stříbrných.
Dne velký zdroji! Svého Tvůrce ty
zde nejvěrnější zrcadlo, jež v dál
od světa k světu žití moře šíříš,
svým každým svitem jeho chválu piš
do Vesmíru! Hřmí... Tiché lidstvo buď,
než dozní tato hymna z mraku v mrak.
Teď jásejte, ó vršky! s mechem lesy
ať bečí skot váš, hlasný jeho řev
ať plní údol! Velký Pastýř jde
a s ním jde jeho říš, kde bolů není.

Vy vstaňte, háje, písní zazněte,
vy lesy všechny a když činný den
se sklání spánku nechaje svět mdlý,
ty nejluznější ptáčku, Filomelo,
okouzli stíny, noc jej chválit uč!
Ty, celý vesmír usmívá se na Tě,
ty všeho spolu hlava, jazyk, srdce
tu hymnu korunuj! Měst hlučných dave
se shlukni a ku vážným varhanám
tvůj zazni zpěv a prostup hlubé tóny
svým proudem v jejich pausách slavnostních,
jak od žáru se nítí žár a vzrůstá
se k němu všechněch celý zvedni sbor!
Však raději-li dlíte v stínu křovin,
buď chrámem vaším každý tichý háj,
kde flétny pastýřův a dívek zpěv
s básníka písní, s dechem serafů
Jej chválí, počasy jak střídá rok.

A mně ten drahý úkol zapomníti,
ty nepuč, květe, nivo, nezardi se
pod slunce žehem, úsměv Jeseně
mi cizí buď, ty Zimo ke mně víc
se z chladného již nebliž Východu,
chci slova vzdáti se i obraznosti,
ty, mrtvé plesu, ustaň, srdce, bít!

V kraj nejzazší nechť zaneše mne osud
zelené země, k řekám bez jména,

na západ, Indie kde prahory
v zář slunce barví, jehož slední svit
k Atlantu archipelům zaléhá,
mně jedno! Bůh jest, vládne napořád
ve hluché poušti jako vřavou měst,
kde tvoří život, radost musí být!
A slavná když mi přijde hodina
v let ku budoucím světům kynoucí,
rád poslechnu a nové divy rád
chci v nové síle pěti, nelze žít,
kde Všehomíra nesměje se láska,
vše ony světy držíc s jejich syny,
zlo zdánlivé vždy v dobro obracejíc
a toto k lepšímu, vždy k lepšímu
v pochodu bez mezí! Však sám se ztrácím
v Něm, který Světlo nevýslovné jest,
chval výmluvné jej ticho přemítáním!

II. RICHARD GLOVER

Duch admirála Hosiera

Když u břehů Porta-Bella
v proudů pohře líbezné
flotta naše klidně dlela
i vše vlajky vítězné,
slávy pln když Vernon seděl
Španěl porážkou jsa zpit,
v Anglie když úspěch hleděl
loďstvu vzdor nepřestal pít:

Náhle zazněl všech tu plesem
mořem hrozný křik a řev,
každé srdce tuhlo děsem,
duchů strašný stál tu zjev;
každý smutném ve hamaku
místo rubáše zde stál
upíraje, hrůzu v zraku,
k břehu, nepřátel kde val.

Hosiera stín statečného
prohlížel tu bledý voj,
v měsíce, ježž svitu mdlého

zrodil mořských proudů roj.
Šlehlo to vln do směsice,
Burforda kde plachty dřív,
s ním sbor duchů tři tisíce
Vernonu v ráz v pozdrav kýv.

„Slyš, ó, slyš! Hosiera tebe
uražený zdraví stín,
slávy kde jsi stekl nebe,
s hanbou klesl do hlubin.
V zříceninách Porto-Bello,
na náš pomysli však skon,
necht' laur věnčí tvoje čelo,
v slávy ples náš vpadne ston.

Viz ten stínů sbor, jenž kvílí
v slzách, vlnami vpřed hnán,
Anglie to hoši byli,
každý čacký kapitán!
Bledá smutná druž ta smělá
sbor mých námořníků jest,
viz, jak v hrůze vraští čela,
slyšíce tu děsnou zvěst.

Dvacet lodí v moci mojí
před Španělským městem tím,
rozkaz, vyhnouti se boji,
nepříteli vítězstvím.
Že jsem v proudy moře dravé

nevrh je, kde slávy cíl,
srdce touze zavřel žhavé,
Španěl pýchu nezbořil!

Vítězství mé zaručeno.
Dvacet lodí bylo mých,
cos ty v štěstí lepší věno,
Vernone, jen s šesti stih!
Nikdy by tu jejich valy
v hanbu naši nezřely,
nikdy by zde v mořské dáli
reci moji nemřeli.

Se svými bych galejemi
pyšný vítěz vjel tam, pán,
třeba soudu hlasy všemi
velezářcem jmenován.
Pad' bych, národ by řek' celý:
„On hrál jako pravý Brit!“
Nežli výčitek sklán žely,
jak moh rázem hrdě mřít!

Přejem všickni ti tvou slávu,
zdravíme tvých zbraní zdar,
vzpomeň však na tuto zprávu,
Hosiera chvěj sebou zmar!
S tisíci on slavných reků
podleh zhoubným výparům,
v nemoci kles, v bídy vleku,

a ne v boje slavný šum.

Tož se svými davy všemi
věčný v srdci živě hlod
vlhkými zde peřejemi
pěnou bílou stoupám z vod.
Hanba pálí nás, těch valů
my jsme zahanbená stráž,
kvil náš vždycky ve vln žalu
půlnocí znít rozeznáš!

Sbor náš v lůno moře ztracen
bez klidu tak musí lkát,
Anglie až břehům vrácen,
očistu nám musíš dát!
Vrah když zkrocen, řež kde lítá,
a ty druhům navrácen,
pomsti pád můj i pád Brita,
jenž zde věčně zneuctěn!“

III. THOMAS GRAY

Elegie psaná na hřbitově vesnickém

Zvon večerní uspává mroucí den,
a stádo bučíc v chlív se cestou dává,
ku vísce rolník potácí se zmdlen
a temnotám a mně svět přenechává.

Do matných obrysů kol splývá zem,
kraj slavnostní se halí ve mlčení,
brouk bzučí sem tam v letu těkavém,
zvon ospalý stáj skolébává v snění.

Jen s věže v břechtan zdi své halící
kvil sovy zní ku měsíci v té tíši,
když náhle chodce noha bloudící
se jejího tkne hnízda v pusté říši.

Ve stínu drsných jilmů, v osykách
kde v suchých pahrbcích se vlní země,
svých úzkých cel tu těsných ve stěnách
spí vísky prostí otci sen svůj jemně.

Je z rána luk a polí vonný dech,

roh pastýře, zpěv kohouta v den boží,
ni vlaštovky zpěv od doškových střež
víc nevzbudí z jich přehlubokých loží.

Krb planoucí víc neuvítá jich,
ni ku večeri žena účinnivá,
ni otce návrat dětí veselých
druž ryčná vždy a polibků vždy chtivá.

Jich kosou sežat kolem mnohý lán,
co tvrdých hrud jich rozdrtily pluhy,
do pole jimi vesele skot hnán,
co hvozdů sklátil jejich topor tuhý!

V jich prosté veselí, v los, trud a tíž
mlč, ctižádosti šklebe pohrdavý,
i velikosti, stůj stranou, raděj slyš,
co krátká chudých kronika ti praví.

Zde erbů chloubá, moci nádhera
a všecko, s krásou blahobyť co dává,
má chvíli jisté zhouby, veškerá
v hrob ústí zvolna ale jistě sláva.

Tož pýcho, za vinu to neklad' jim,
že památka jich rovů bez trofejí,
kde dómu klenby skrz kadidla dým
se chvalozpěvy hromovými chvějí.

Můž' socha s urnou, kam je nápis vryt,
dech, který prchl, tělu vrátit znovu?
můž' prázdnu chvalou duch se oživit,
smrt sluch přát ledný pochlebnému slovu?

Spí v zanedbané této prsti snad
hrud' mnohá, nebeským jež ohněm vřela,
i ruka, mocně vést jež mohla stát
neb v nadšení by do strun lyry hřměla.

Jim nedopřála ani věda čist
z té knihy, bohata jež lupem času,
a nouzí schvácen vzlet jich ctný a čist,
zdroj ducha zamrz hmotném ve zápasu.

Vždyť mnohý nejčistější drahokam
spí, v nezbádaných tůních moře zticha,
květ mnohý v stržích kvete, nikdy znám,
a sladkou vůni v pustý kraj kol dýchá.

Kýs selský Hampden spí zde sladkým snem,
před nímž se musil místní tyran třásti,
zde mnohý Milton neslavný a něm
i Cromwell, nevinen jenž krví vlasti.

Jim nepřáno si potlesk vynutit
na sněmích, zhrdat hrozbou, zdeptat bídu,
v zem šťastnou plný hojnosti roh lít
a čist své děje v očích svého lidu.

Leč jako malý byl jich k ctnostem vzmach,
tak omezen kruh zločinů a zrady,
břít k trůnům nemožno skrz krev a prach,
ni mřížemi třást bez soucitu tady.

Hlod svědomí si nehalili v smích,
stud hanby též ne lícidlem v své líci,
a nekupili nádheru a pych
kadidlem, Mus jež vzato obětnicí.

Měst vřavě, davu zpitých vzdálená
jich z cesty prostá nezbloudila přání,
jen stezkou, která stínem halena
šli zatím neuznání v odříkání.

Jich kostem proti urážkám je štít
kříž vratký vztyčen k upomínce bolem,
a prostým rýmem, hrubou řezbou ryt
daň vzdechů od těch žádá, kdo jdou kolem.

Jim neumělá Musa jmeno, rok
na místo pochvaly a nářku vryla,
neb ze svatého písma málo slok,
by umírat je klidně naučila.

Neb komu hrozí zapomnění plen,
zda štěstí vratkého, být živ, rád vzdá se?
Svit opouští, jímž chabý smál se den

zda v loučení zrak neobrací zase?

Za srdcem duše mroucí touží cit,
daň slzí žádá si zrak v umírání,
hlas přírody i z hrobu slyšíš znít,
ba v popeli zříš tiché její plání.

Leč ty, jenž prostých mrtvých pamětliv
v těch řádcích slavíš jejich prosté žití,
zda v zbožné tuše rosou lásky živ
se na tvém losu kdo též v soucit vznítí?

Snad řekne jednou pastýř, šedý kmet:
Jej vídal jsem, jak za úsvitu rána
spěl chvatným krokem rosou niče sled
by zřel, jak sluncem lesní mýt' je tkána.

Kde sukovatý onen shrblý buk
spleť kořenů svých fantastických vine,
spočíval v poledne, vln žvavý zvuk
poslouchal zdroje, který dole plyne.

Jej na kraji jsem lesa večer stih,
jak v tváři s pohrdem cos šepotaje
spěl bledý, schýlen v dumách neznámých
ve srdci trud neb marné lásky taje.

Však jednou bez něj zřel jsem vršku sklon,
svah milý prázdný, buk byl osiřelý,

a druhý zaplál den, kam znikl on?
Mýt' bez něho i mlází po den celý.

Dne třetího s pohřebním zpěvem spěl
tam cestou od kostela průvod malý,
sem pojd' a přečti, čisti umíš, žel,
co bílý hloh zde na kamenu halí:

Nápis

Zde v lůnu země leží mladá skrář,
jež slávy ani štěstí nepoznala,
v kolébce Musa usmála se naň,
však těžkomyslnost jej svým zvala.

Měl dobré srdce, duši upřímnou,
a hojnou odměnu mu Nebe přálo,
dal chudině vše, co měl, slzu svou,
co přál si, druha, Nebe jemu dalo.

Po ctnostech jeho dál se nechtěj ptát,
nech lichých stezk, jichž tkla se jeho noha,
je v chvějné naději nech spočívát
na srdci jeho Otče, jeho Boha.

IV. TOBIÁŠ SMOLLET

Slzy Skotska

Kvil, bědné Skotsko, napořád,
tvůj ztracen mír, tvůj vavřín svad,
tvých synů dav, skryt trofejemi
teď pobit leží v rodné zemi,
hostinná střecha do kola
cizince k dveřím nevolá,
ve troskách leží celá zem,
jsouc ukrutnosti pomníkem.

Tvůj statkář kam se ohledne,
zří trosky válkou přebědné,
zří na ženu i na syna,
v hruď tluče se, vše proklíná.
tvůj pastýř bohat spoustou stád,
dnes v ovčíně svém trpí hlad,
tvé dívky kálí v zoufání,
tvé dítky hynou na pláni.

Co platná sláva, u věhlasu
že přemohla: zkázu času?
že všady byla slavena

a bez poskvrný vznešená?
Tvůj čacký teď je spoután duch,
tvá šíje sehnuta je v kruh,
tě cizí nikdy nestih meč,
jen občanů tvých svár a seč.

Při písniích v zvuku šalmají
ti krásní dnové nevzplají,
víc nezjasní kvas veselý
tvůj zimní večer setmělý,
tvůj každý zpěv je smutku kvil,
tvůj každý zvuk se v nářek slil,
co polem v tísní mlhové
se plíží zbitých stínové.

Ó děsný lós! Ó bědný den
i vnukům k hanbě, vnukům v sten,
syn proti svému otci stál,
a syna otec ranou sklál!
a boj když zmlkl bez mezí,
to nestačilo vítězi,
kdo nah či ztracen – padnout musí,
ať oheň či meč vraždy zkusí!

Tvé zbožné matky stepí jdou
v smrt odsouzené ukrutnou,
jich tváře vítr šlehá zlý,
jíst! křičí dětí zástup mdlý.
Kde chléb, kde střecha, přítel kde?

Se stíny svými noc již jde,
a matky slzu utírají
pro děti své – a umírají.

Krev dokud proudí v žilách mojich,
cit v upomínek živ jest rojích,
chci vlasti los i hrozný trest
v synovské hrudi věrně nést,
a nepřátel ať hrozí řady,
můj verš, pln lásky, hlásá všady:
Kvil, bědné Skotsko napořád,
tvůj ztracen mír, tvůj vavřín svad!

V. OLIVER GOLDSMITH

Upomínka

Ó vzpomínko, jak zjev tvůj klame,
jak vtíráš se, zbytečný host,
když ztratili jsme blaho známé,
je mukou tebou minulost.

Jak svět jsi, tlačíš potlačené,
tvůj úsměv množí jen jich žel,
ty vnikáš v srdce poraněné
jak škodolibý nepřítel.

Naděje

Ó, naději ve smutku chvíli
se vzdává s touhou každý rád,
při každé ráně v hruď jež cílí,
se vzbouzíš s vírou napořád.

Ty světlo jsi, jež jasně vzplane,
na úzké stezce v živlů vztek,
čím roste noc, tma větší vstane,
tím světlejší tvůj paprslek!

VI. JOHN CUNNINGHAM

Předvečer prvního máje
Pln lásky lunny paprslek
se v tichou noc sem vkrádá,
hrá s vlnou, v světla měkký vděk
se ve odrazu vkládá.
Ó, spánku, k boháči v chvat spěj,
v tvém zřídka zdřímne klínu,
co pastýři ve máje rej
jdou s Katou z Aberdeenu.

Na skráních růže děvčata
na lučině bdí v trávě,
než jitra brána do zlata
vzplá v příjezd Máje v slávě.
I slyším dívek šept a zvěst.
Co Máj? V ráz zbledne v stínu,
tak sotva vonný, sličný jest
jak Kata z Aberdeenu.

Tož bijte v zvučné cymbály,
a zbud'te spící háje,
v ples ptáčci v hnízdech – do dáli
ať v sen zpěv milce hraje!
Hle, skřivan dal se oklamat

a vzlét z osení klínu,
ty blázne! Jitro nezříš plát
jen Katu z Aberdeenu!

Nuž zatančme si na luhu,
kde o půlnoci víly
rej spřádají, druh ke druhu,
zpěv o lásce zni milý!
Máj různý královnu chce mít,
ji volte v olší stínu!
Z pastýřů hrdel slyš to znít:
Toť Kata z Aberdeenu!

VII. WILLIAM COWPER

Verše, které mohl psát Alexandr Setkirk v době samoty na ostrově Juan Fernandez.

Jsem vládce všeho, co tu zřím,
to právo nikdo neupře mi,
od středu k vlnám vzbouřeným
já vládnu zvěří, ptáky všemi.
Ó samoto, kde kouzlo tvoje,
jež viděl mudrc v tváři tvé?
spíš v hluku žít, kde lidí roje,
než v samotě té strašlivé!

Jsem svazků člověčenstva prost,
svou cestu sám již skončit musím,
mně hudba řeči – cizí host
i má leká mne, jak ji zkusím.
Tlum zvěře, jenž tu nivou těká,
mne lhostejně zří v dumách mých,
je síla moje nepoleká,
mne uráží spíš krotkost jich.

Společnost, láska za úděl

nám s přátelstvím jsou nebem dány.
Kéž holubic bych křídla měl,
jak užíval bych jejich many!
Trud, péče – rázem po nich veta,
kde náboženství, pravda, ctnost,
jak moudrost z úst bych čerpal kmeta
a z mládeže her veselost!

Ký, náboženství, poklad jen
se v nebeském tvém světě kreje!
Před cenou tvou mizí jak sen,
co zlatem se a stříbrem skvěje.
Však běda, slavné zvonů znění
se nerozlehlo v skalách těch,
zde klidu svatvečera není,
zde umíráčku nezněl vzdech.

Vy větry, jichž jsem hříčkou byl,
v poušť moji neste křídlem divým
jen vlídné slovo, sladký kvíl
ze země, již víc nevidím.
Zda v myšlenkách a zbožném přání
se ob čas rozpomene druh,
či snad již druha nemám ani,
jejž vidět víc mi nedá Bůh?

Jak myšlenky blesk rychlý přec!
Vždyť srovnávaný s jeho chvatem
jest i sám vichr lenivec

i světla šíp v svém letu zlatém.
Když na svou rodnou myslím zemi,
již okamžikem duch tam dlí,
však rozvahou hned stanu němý
ku berle spoután zoufalství.

Ku hnízdu letí racek zpět,
zvěř v brloh svůj se večer ztrácí
i zde má míru chvíli svět...
Můj krok se v prázdnou chatu vrací.
Však láska boží ta bdí všude,
jí síla vzplá myšlenkám všem,
jí úsměv obetkává trudy
že smíříš se – i s osudem.

Láska k vlasti

(Zlomek z II. knihy básně „Tha Task“)

Mám, Anglie, tě rád i přes tvé vady,
o vlasti má! A pokud jeden kout,
kde ceněn dědů mrav i obyčeje,
má láska neumře. Tvé podnebí
ať nestále se mění, vlhké hned
mhou sychravou a hned zas mrazivé,
já nezaměním přec tvé kalné nebe,
tvé nivy bezkvětné za Francie
kraj révyplný ni za Ausonii
ve loubí myrt se zlatem oranžů.
Třást sněmovnou a metat s tribuny
blesk v nepřátel tvých řady, nebylo
mou nikdy metou v řečích bouřlivých.
Však cítím zdar tvůj, mohu sdíleti
tvůj ples i trudy stejně hluboce,
jak z horlitelů oněch každý tam.
Tvůj cítím každý přehmat, pohrdou
zřím na ženkýla, jehož pouhý pohled
jest hanbou zemi, kterou tak mám rád.

Marii

Rok dvacátý v svůj spěje cíl,
co obzor náš se v mraky skryl,
kéž by to poslední již byl,
Marie má!

Tvůj duch se smuší unaven,
tvá slabost vzrůstá den co den,
kdo schvátil tě? Můj osud jen,
Marie má!

Tvé jehly, druhdy lesk a třpyt,
jimž nepřála jsi nikdy klid,
ve skříni rez již začal krýt,
Marie má!

Však za svým stále přičinlivá
jdeš ochotná a vlídná, snivá,
tvůj zrak mdlí, vůle neumdlívá,
Marie má!

Přec dům co žádá, obstaráš,
vždy magické to kouzlo máš,
jímž moje srdce opřádáš,
Marie má!

Zní neurčit a tich tvůj hlas
jak ze spaní, však stejně zas
zní láskou jako v mládí čas,
Marie má!

Tvůj bílý vlas, dřív hnědý tak
má větší půvab pro můj zrak,
než jitra zář když šlehne v mrak,
Marie má!

Jej kdyby oko nevidělo,
co pak by pro mne půvab mělo,
rci, nač by slunce vycházelo?
Marie má!

Tvá ruka v náš sklon věrná druž
v stisk mojí ruky slábne juž,
však přece tiskne mou, jak můž',
Marie má!

Již prchla síla, pružnost boků,
tě vodit dlužno v každém kroku,
však láska přec ti svítí v oku,
Marie má!

A milovat i ve chorobě,
cit v stáří mít jak v mládí době,
jest láskou vždy, tu též dám tobě,
Marie má!

Však ač to uznávám vždy rád,
můj smutek na tebe, vím, pad,
že místo smíchu musíš lkát,
Marie má!

Vím, kdyby osud můj mne shnět
jak druhdy, pod tíží mých běd,
tvé srdce též by puklo v sled,
Marie má!

VIII. JOHN WOLCOT

Píseň

Ó dívko, štěstěny nech smích,
ni Sirén luzné neslyš pěni,
v strž trudů strhnou tebe zlých,
jichž písňě potom konce není!

Co hromady ti zlata pak,
zda stačí na to stádo strastí?
Lesk, ježž potom tvůj uzří zrak,
to není slunce z duší vlasti!

Jen lásce služ, toť královna
všech slastí, její vzdej se moci,
den radostí ti zarovná
a požehná vše zjevy noci!

Madrigal

Když Láska s Věrností se sešly v ráz,
jak vesele pastýř tu pěl!
Jak okřídlený veské dívce čas
a blaha pln do dálky spěl!
Však Láska z údolu slz prchla hned,
a Věrnost promluvila naposled.

A brzy zjevila se Žárlivost,
jak plíží se ku vratům z vrat,
a Nedůvěra s bledou tváří host,
jak očima koulí, sluch bystří v chvat;
neb Láska z údolu slz prchla hned,
a Věrnost promluvila naposled.

Ach, neuzříme hodinu tu již,
jež unesla v nadšení nás!
Jak stéká potok těžce pracně níž,
jenž vesel trysk v krystalný jas!
Ba, Láska z údolu slz prchla hned,
a Věrnost promluvila naposled!

Polibku

Ó dítě lásky, nad něž není,
ó rci, proč prcháš v okamžení
ó polibku, tak v ráz a hned,
než užil tebe ret?

Však jdi, proč vzdychám, co se chvěji
a na rety se dívám její
i na měsíc, jenž v růžích plá,
tam tisíc zrovna takých zrá.

IX. JOHN LANGHORNE

Nápis na dvěře bibliotéky

Ty, jenž chceš směle přestoupit
práh, kde jest velkých mrtvých byt,
vstup s volným, čistým duchem sem,
ne pedantův, chův otrokem!
Nech pověru vše dávno býti,
co hlupstvím trávil tvé žití.
Co rozum nepochopí, nech,
zde myslit učit se měj spěch!
Hleď vnořiti se okem lásky
a s pílí v tyto tlusté svazky,
však slepě nevěř v každou lež,
neb autoři jsou lidé též.
Máš filosofii snad rád,
dál, tamo kyne její sad!
Má sladká Musa s tebou hráti,
rač vedle si jen vybíráti!
Je náboženství péčí tvou?
Knih zhrdlo řečí šalebnou
ty hledej v dílech přírody,
sled ctnosti, věd a svobody.

X. JAMES MACPHERSON

Oslovení večernice

(Z písní o Selmě)

Ó hvězdo klesající noci!
Jak lůzně na západě pláš!
Svou zářnou hlavu zvedáš z oblaků
a po pahrbcích kráčíš nádherná!
Rci, nač se díváš v údolí?
Již větrů bouře dozněla,
Hluk bystřice sem z dálky zaléhá
a příboj o dálný se tříští tes.
Na slabých křídlech mura poletuje,
ruch letu jejího zní polem v dál.
Rci, nač se díváš, světlo spanilé?
Ty usměješ se a již mizíš zas,
kol tebe s plesem víří zástup vln,
ty koupají tvé kštice milostné.
Buď s bohem, paprsku ty mlčící,
Ty světlo v duši Ossiana vzplaň!

Pohřební zpěv Darthuly

Jak smutná jsi, dívko z Cothy!
(sto Cairbara bardů pělo).
Vlá ticho u modrých proudů Selmy,
již klesl Truthillův rod.
Kdy vstaneš zas v své kráse?
Ty první z Erinu dívek?
Jest v hrobě sen tvůj dlouhý
a jitro vzdálené.
Víc nezjeví se slunce tvému lůžku
a neřekne ti: Vstaň, ó Darthulo!
Ty první z žen! Ó vstaň!
Již povstal vánek jarní,
již kvítí hlavou tiše na zelených stráních,
již hvozdů pučící se vlní listí.
Ó vrať se, slunce, zpátky
jat spící a dcera Kolly,
víc nepřijde v své kráse
víc nepohne se v stopách líbeznosti svojí!

Vinvela a Shilrik

Vinvela

Můj miláček jest pahorků syn.
On stíhá prchající zvěř.
Psi jeho šedí funí kolem něho
a luku jeho tetiva zní větrem.
Zda spočíváš u zdroje skály,
zda v hluku bystřin sníš?
Hle třtinou klátí vítr,
mha letí po pahorku.
Chci nezřena se dostat k svému hochu,
chci u skály jej vidět.
Já, miláčku, tě zřela poprvé
u stověkého dubu u Brauno;
ty z honby jsi se vracel štíhlý,
pláls krásou mezi druhy svými.

Shilrik

Ký hlas to slyším?
Jak větru letnímu jest podoben!
U klátících se neležím já třtin
a neslyším zvuk zdroje skalního.
Ó Vinvelo, jdu odtud daleko
do bojů s Fingalem.

Mne víc se nedočkají moji psi,
víc nevystoupím na ten pahorek.
Víc neuvidím tebe s výše hory,
jak procházíš se krásná u řeky
jak duha nebes krásná
a jako na západu vinách měsíc.

Vinvela

Až odejdeš, ó Shilriku,
pak sama zbudu na pahorku zde!
Zvěř klidna na pahorku zůstane
a pást se bude v trávě pokojně,
ji vítr nepoleká víc,
ni šumící strom.
Tvůj zmizel lovec,
dlí na poli hrobů.
Ó cizinci, vy synové vln,
ó ušetřte mi Shilrika!

Shilrik

A padnu-li na bojišti,
vztyč, Vinvelo, pak vysoko můj hrob!
at šedé balvany a navršená země
mne příštím označují časům.
Když lovec spočine pak na pahorku
a vytáhne svůj oběd o poledni,
at řekne: „Jakýs bojovník zde leží!“

a sláva má žít bude jeho chválou.
Ó Vinvelo, mne pamatuj,
až budu ležet v hloubi pod zemí!

Vinvela

Chci vzpomínati tebe, Shilriku!
Ach, klesne v boji Shilrik můj!
Co počnu, láska má, až odejdeš?
Já budu bloudit těmi pahorky
i mlčenlivým tímto údolím,
tam klidu tvého místo vyhledám
se z honu vracejíc.
Ach, padne Shilrik můj, však bude živ
v mé upomínce Shilrik milený!

Z Fingala

Jak větrů sto když vstane z Morvenu,
jak zdroje letí se sta pahorků,
jak mraky nebem spějí za sebou,
jak temné moře tepe pustin břeh,
tak hlasné děsně Leny na stepi
se střetla obě vojska nepřátel.
Zněl nářek lidu kolem po vrších,
jsa hromu v tiché noci podoben
když mraky jeho zuří nad Konou,
a tisíc duchů křičí divoce
a najednou do větrů bouřících.
V své síle celé velký Fingal hřměl,
tak děsný Trenmora jak velký duch,
když s Morvem ve víru se zatočí,
by uviděl tam děti pýchy své.

Na srážech duby zněly ohlasem,
a skály před ním řítily se v prach.
Jen zpoła viděn jako v noci blesk
on po pahorcích kráčel pomalu;
Ó mého otce ruku kryla krev,
když moře svého vzbudil třpytný lesk.
Na boje mladosti své vzpomínal,
a během jeho spustošená pláň.

Tu Ryno šel, jak ohnivý byl sloup,
a Gaula temné bylo obočí.
Vyrazil Fergus s nohou vichřice,
jak skála dolů sestoup Ossian.
Nad krále silou jak jsem zajásal!
Co smrtí razilo mé rámě kol,
neb strašlivý byl mého meče lesk.
Skráň moje nebyla tak šedivá,
a věkem ruka má se netřásla,
můj zrak uzavřen nebyl temnotou,
a v běhu neklopýtla noha má.

Kdo mrtvoly zde lidu spočítá?
kdo umrlé vše velké hrdiny?
Když Fingal ve svém vzteku roznícen
potíral šmahem syny Lochlinu?
Od pahorku ku pahorku zněl kvil,
až přikryla svým pláštěm všecko noc.
A bledí hrůzou, jako v stádu zvěř
se shromaždily děti Lochlinu
na stepi u Leny, u Lubaru
vln seděli my, zvuku plesných harf
jsme naslouchali...

Zlomek ze Selmy

Když přijdou horské bouře,
když severák výš zvedá vlny,
na zvučící břeh sednu
a zadívám se na osudnou skálu.

A často v sklonu luny
zřím duchy svých dětí
půl živí, kterak spějí
ve smutné shodě spolu.

Ze zpěvu Minony

Mlč chvílku, ó větre!
Na chvílku stichni, ó proude!
Ať hlas můj slyšeti je vůkol,
ať poutník můj mne slyší!
Můj Salgare, to Colma volá tebe!
Zde strom je, zde je skála.
Ó Salgare, má lásko,
zde jsem!
Proč odkládáš svůj příchod?

Hled', objevil se měsíc,
proud v údolí se leskne,
čnící šedivé kol skály.
Však nevidím jej na nich,
psi jeho nejdou před ním,
a nehlásají štěkem jeho příchod.
Zde musím sedět sama!

Však kdo jsou ti, již mrtvi leží v stepi?
Můj miláček, mí bratři?
Ó mluvte, druzi moji!
Bez odpovědi čekám.
Ó mluvte, já jsem sama.
Má duše trýzněna je bázni.
Jsou mrtví, běda!

Jich meče rudé bitvou.
Ó bratře můj, ó bratře,
proč Salgara mi zabil's?
Ó Salgare,
proč zabil's mého bratra?

Mně oba byli jste drazí!
Co říci k vaší chvále?
Ó krásný byl jsi na pahorcích mezi tisíci,
on strašlivý byl v řeži.
Ó odpovězte, mluvte!
Má slyšte lkání,
vy děti mé lásky!
Jsou tiší, tiší pro vždy!
Jich ňadra chladná jsou jak hlína!
Ach, od pahorků skalných,
ach, od vrcholu bouřící té hory
vy duše mrtvých mluvte!
Já nebudu se hrozit!
Kam v klid mám odejít?
Ve které slují hor vás najít mohu?
Ni slabounkého hlasu nerozeznám větrem,
ni polovičné odpovědi v huku bouře!

Já sedím zde v svém hoři,
na jitro čekám v slzách!
Hrob vykopejte, vy přátelé mrtvých,
však nezavírejte ho, nežli přijdu.
Mé žití jak mizí,

jak zůstatí zde mohu?
Zde zůstatí chci s druhy
u proudu, blíže zuřící té skály.
Když noc je na pahorku,
a vítr vstane v stepi,
můj duch v něm bude státi
a oplakávati smrt mojich přátel.
Mne uslyší již lovec v chatě svojí,
ač hlasu mého leká se, jej rád má,
neb sladce znít můj musí hlas za druhy,
již Kolmě draží byli!

Zpěv Ossianův

Proč truchlíš, Fingalův zrozenče?
Proč duši tvou zatmívá mrak?
Ti tam jsou vůdcové pravěku,
bez slávy svojí zanikli.
I vzejdou děti příštích časů,
a nové vzejde pokolení lidí.
Jste vlnám mořským rovni, národové,
jsou rovni listí lesnatého Morvenu,
v hučivém nárazu větví mizí
a nových listů rod
svou zelenou pozvedá hlavu.

Tvá krása, Ryno, měla trvání?
Tvá síla vydržela, Oskare, vozů?
Sám Fingal odešel,
a síně jeho rodičů
krok reků zapomněly.
Měl's zůstat, starý Barde,
když stateční ti všichni odešli?

Však zůstane má sláva
a poroste jak duby Morvenu,
jež v bouři hrdě rozpínají hlavy
a radují se větrů příboji.

Vzpomínka zpěvu z pravěku

Jen udeř v struny zpěvu, synu Alpinův.
Spí útěcha v tvé harfě vzduchové?
Na Ossiana truchlícího,
kterému mlha duši halí,
ji vylij!

Já barde, slyším tě v své noci,
jen vydrž hrát na dvojně struně své,
slast smutku sluší Ossianu
ve hnědých jeho letech.

Klesť zelená tam na pahorcích duchů
svou hlavu kolébajíc v hlasech noci,
já neslyším tvůj hlas,
šat duchů neslyším, jak vane v listí.

Je často slyšet kroky mrtvých
na vzduchu ve vířící bouři,
když pluje měsíc z východu,
štití bledý šírem nebes táhnoucí.

Ullin a Carril a Raono,
ty zašlé hlasy pradávných dnů,
vás ve tmách Selmy slyšet,
jak zvedlo by to duši mé písňě!

Vás, zpěvu syny neslyším,
ve kterých obydlích mraků váš klid?
Zda v harfu dunivou bijete
v šeř jitra zahalenou,
kde zvučící vychází slunce
z modrohlavých vln?

Oslovení slunce

Ó ty, jež se valíš nebem
do kola jak vůdce štít,
odkud jas tvých paprsků,
odkud světla tvého věčnost, slunce?
V plné kráse vycházíš,
hvězdy běh svůj tají před tebou,
měsíc bledne na nebi,
v západní se halí mračno.
Drahou svou jdeš sám.
Kdo tak smělý, přiblížit se k tobě?
Duby řítí se i skaliska
stářím s výšin Carnských v hloub
mořský příval roste, padá,
luna ukrývá se v nebi,
ty však samo vítězně
stkvíš se v lesku, věčné světlo!
Bouř-li zastiňuje svět,
děsným hromem, ostrým bleskem,
v kráse stejné zříš ty v odboj všeho,
v hromech vzduchu dál se usmívajíc.
Mně však zašlo světlo tvé,
neuzřím víc tvoji tvář,
střeš-li zlaté kštice svoje
kol po mračnech na východě,
chvíš-li se, kde západ jest,

kolem pochmurných bran moře,
mně se ve všem příliš podobáš.
Silný věk máš, onen slabý.
S nebes splývají nám léta,
putující svorně k cíli,
ó tož těš se, slunce, tomu,
mládí, síla když ti kvete!
Pochmurné a nevlídné je stáří
jako lony matné světlo,
jež se mraky dívá v pole,
mhami Caru když zatmívá se,
plání severní jdou větry,
chodec smuten, jimiž jen se plíží...

Fragment z boje

(Carthon)

Cleramona srdce ranilo to slovo,
na svého on syna mlčky pad,
vojsko chmurně stálo kolem
po rovině ani hles.
Přišla noc a měsíc na východě
v smutné bojiště se díval.
Stáli zněmlí, bez pohnutí.
Mlčící tak stojí les,
na Gomalu, jenž svou hlavu zvedá,
bouře hluk když dozněl v dáli,
planinou když jeseň tmí se.

Měsíci

Krásné jsi, ó dítě nebes,
milá tvář tvá mlčící,
luzně vycházíš a hvězdy
spějí mokrou drahou tvou,
ku východu mraky těší
tvoje sladká přítomnost.
Měsíci, tvůj svit jak snoubí
stříbrem jejich tmavé lemy,
kdo je roven v nebi tobě,
mlčící ty světlo noci!
Studem v blíži tvé vše hvězdy
vzplanou, nepočtený dav
všecky odvracejí v dál
zraků svojich jiskření.
Kam pak ale odcházíš,
když se na tvém obličej
rozestře tma do kola?
Máš snad tichou kdesi jizbu,
jako Ossian přebýváš
ve hlubokém stínu smutku?
Spadly s nebes výsosti
dolů sličné sestry tvoje,
není víc těch, které s tebou
těšily se v tiché noci?
Ano, luzné světlo ty,

spadly tvoje sestry, spadly,
a ty o ně truchlíš stále.
Jednou však též spadneš sám,
opustíš svou modrou dráhu,
jíž teď kráčíš po nebi.
Hvězdy potom zvednou hlavy,
ty, jež tvoje přítomnost
studem plnila, ty v plesu
zajásají! Leskem pláš teď,
nuže tak se s nebes bran
svého nebe na mne dívej.
Větre, rozděl tmavý mrak,
aby dítě tiché noci
s výše své v svět mohlo hledět,
aby zaleskly se hvozdy,
ocean by v jasném světle
vln svých moh se valit dál!

XI. CHARLES DIBDIN

Tom Bowling

Tom Bowling, chud'as – pouhý trup —
z všech nejlepšší to muž,
řev bouře neuslyší, v lup
kles dravé smrti juž.

Vzor krásy mužné, srdcem dítě
a měkký na mou čest,
své povinnosti konal hbitě;
teď se vším hotov jest.

Vždy dostál slovu, takou ctnost
jsi věru zřídka zřel,
a přátel dobrých, statných dost
a hezkou ženu měl.

A písni uměl veselých,
rád hlásal jejich zvěst,
teď plesný hlahol v smutek ztich,
Tom se vším hotov jest.

Však neklesne Tom ve záhubu,

mu vítr dobrý přán,
až povel: „Všichni na palubu!“
dá všeho kapitán.

Smrt – král i lodník jejíž lup, —
neschvátí Toma v pěst,
necht' ve hlubinách leží trup,
duch hotov, volný jest!

XII. JOHN LOGAN

Píseň kukačce

Zdar, krásný hoste podlesí,
zdar čacký posle jara,
o hnízdo tvé se jarní nebe,
o zpěv tvůj hvozd se stará.

Jak zkvétou první chudobky,
tvůj zazní jistě hlas,
zda hvězda tebe vede k nám
a určuje tvůj čas?

Zdar, čacký hoste, kvítí vše
já s tebou stejně vítám,
tvou hudbu v ptačím prozpěvu
já lačným uchem chytám.

Když školák zajde do lesa
pro prvosenky květ,
jak naslouchá, to jara hlas,
jej nápodobí hned.

Však hrách když kvěsti začíná,

opouštíš zpěvné luhy,
host výroční, ty jara zvěst
přenášíš v úval druhý.

Ó ptáku, svěží vždy tvůj luh
a nebe tvé vždy jas,
tvá léta zimy neznají,
ni trud tvůj zpěvný hlas.

Kéž lítat můžem pospolu
vždy čilým křídlem v luhy,
kol světa spolu rok co rok,
vždy jara býti druhy!

XIII. LADY BARNARD

Starý Robin Grey

Když přijdou ovce domů a krávy jsou již v stáji,
když v spánku v celém světě si lidé oddechají,
mně srdce těžká bolest se vylévá v slz toku;
můj starý netuší to, spí pevně po mém boku.

Mne rád měl mladý Jakub, chtěl nevěstou mne zváti,
však pouze korunu moh za věno mi dáti,
boj koruny vzplál s librou, na moře Jakub šel,
„Tvým oboje, věř, bude!“ mi na rozchodu děl.

A sotva na moři byl, rok právě dokonává,
můj otec zlomil ruku, nám ukradena kráva,
a matka nemocná, pryč Jakub ve vln shluku,
tu přišel starý Robin a žádal o mou ruku.

Příst nemohla víc matka, měl otec klidu třeba,
já dřela dnem i nocí a nevydřela chleba,
tu věděl Robin rady, zrak slzou zamlžený:
„Jím k vůli dej mi ruku, buď chotí mojí, Jenny!“

Ne! – pravilo mně srdce, to dál šlo za Jakobem,

žel, bouřné větry duly a moře jeho hrobem
a s lodí zhynul Jakub a nebe spásy nedá,
nač ještě žít bych měla? Ó běda mi, ó běda!

A otec stále mluvil a matka nemá stále,
leč jak mi zřela v oko, hrud' pukala mi v žale,
tu ruku mou mu dali, mé srdce bylo v moři
a mužem mým se Robin stal, běda! k mému hoři.

Tak prchl čtvrtý týden, co ženou mu jsem byla,
u dveří na patníku jsem zamyšlená snila,
duch Jakubův stál u mne – moh věru on to býti,
než promluvil, řka: Drahá, pojď za choť chci tě vzíti!

To jsme si povídali, ó shledání, ó žel!
Já polibek mu dala a řekla, by zas šel;
já chtěla mrtva býti, však byla v smrt jen bledá,
já mladá, plna síly, jsem štkala jen, ó běda!

Teď chodím jak duch kolem, nemyslím na předení,
hřích, myslit na Jakuba, s ním zabývat se v snění,
chci hodnou ženou býti, se starat o vše jemně,
vždyť starý Robin Gray se chová vlídně ke mně.

Ó dlouhá byla zima, v žeh slza moje plála,
a zoufalství to bylo, co klidem já jsem zvala,
že blednu? Nezřela jsem víc do zrcádka ani,
že bylo od Jakuba – ó hořké vzpomínání!

Můj otec zasmušil se, zlá nemoc matku kruší,
však nejvíc o Robina mi sahalo to k duši,
necht' neřekl ni slova, však tvář ta neoklame,
jak haluz byl, o kterou se divý příboj láme.

On uleh do postele a nejed, nepil již,
jen vzdychal ob čas „Její tím umenším já tíž!“
A v oko díval se mi, mne pokladem svým zval,
a jakby konec všeho, sousedy zavolal.

Děl: „Velká moje vina, však pravdu zřím v tu dobu,
a lítost proto brzy mi dopomůže k hrobu,
jen když to dobře skončí, smrt osvobodí hned,
to mladé, věrné srdce ze svazku, jenž pln béd.

Já ucházel se o ni, vždy přišel zas a znova,
rád viděn od rodičů, ne! byla její slova,
o lásce Jakubově jsem nevěděl, díím vám,
bych přinutil ji, běda! já krávu ukrad sám!

Což já se o to staral, jen tys mi udělala
a mezi námi, snil jsem, jen tato kráva stála.
„Ta dokavad nás živí, tvá bývala to slova,
já nebudu, věř, nikdy, ach, žena Robinova!“

Však nemoc byla v domě, ni chleba večer, ráno,
mně podala tu ruku, necht' srdce rozedráno,
já chorobné zřel srdce – ó proč jsem ruku vzal?
ach, taká vina sije i v dobrou půdu žal.

To netrvalo dlouho, mně brzy vzešlo světlo,
když nevrátil se Jakub a hoře Jenny zhnětlo
a začala mi blednout, však věrná vždy a ryzí
a já to všechno viděl – jak dobře vše to zmizí!

„Zda není tady Jakub?“ – A Jakub zde byl v skutku.
„Tož milujte se hodně, co mohu, pravil v smutku,
vám dám, ty mladý muži, vem dvůr a dům a stáje,
jež neměla mou býti, ta nyní žena tvá je!“

My slíbali mu ruku již chladnou v sledním snění,
děl Jakub: „Před Bohem že našel odpuštění,
dí jeho tichý úsměv, kterak odolati,
kde ziskem, věnem všeho lze tebe Jenny zváti?“

My truchlili pak dlouho, pláč smáčel naše líce,
však jasná slza v oku, já neznala se více,
srdce lehké bylo jak v nebi ptáka let,
bol všecken za mnou, snem jen vše bída zašlých let.

Tak nesvítilo slunce v dnech nejkrásnějších ani.
Jakuba jsem ženou... Co říci? Jaké přání?
U krbu starouškové, u prsu hoch se směje
a Jakub rád mne má, jak jen si srdce přeje!

XIV. THOMAS CHATTERTON

Resignace

Hrom, jímž tvé nebe, Bože, zní,
jenž i ten zemský atom zříš,
já vzývám, štíte poslední,
skloň milostiv se ke mně blíž!

Hádankám tmavým vůle tvojí
i stínu rajských světél tvých,
podléhá lidský duch v zlém boji,
však Věčný co chce, – není hřích.

Ó na mne v chvíli pokušení
a v úzkostech a ve slzách,
svou dobrotou ztiš vášní vření,
svou láskou, smírem zmírní strach!

Když mimo tebe v srdci vřelo
cos zpupného, čím bují zmar,
tvé oko v nebezpeč mou zřelo,
tvé lásky přehlédniž to žár!

Tož srdce, nač lkáš v zoufalosti?

Nač v temnu zní tvůj smutný hlas?
Svor dumy odhod', k blaženosti
Bůh přece všechny stvořil nás!

Žel, srdce moje lidsky cítí,
viz slzu mou a slyš můj vzdech,
že otráveno jest mé žití,
to cítím v sledních zápasech!

Však resignovat chci z vší síly,
za každou ránu dík vzdát jen,
ať ztichne srdce vzdech, jenž kvílí,
 pryč, slzo, jíž hled zasmušen!

Plášť chmurný, jímž chce noc mne krýt
i ducha bez vší naděje,
ten spadni, Bože, v jitra svit,
jenž slunce tvé mi odkreje!

Žalozpěv minstrelův

Ó v nářky moje vpadněte,
ať tekou horkých slzí zdroje,
v rej nohou v svátek nehněte,
vše noc ať shltí v stíny svoje!
Můj milý již
šel v hrobu tiš
spí dole pod vrbou.

Jak zimní noc byl jeho vlas,
sníh na jaře tvář jeho svěží,
a různá jako zory jas,
ten půvab nyní v hrobě leží.
Můj milý již
šel v hrobu tiš
spí dole pod vrbou.

Hlas jeho sladce jak drozd pěl
a tanec, myšlenka tak hřímá,
bubínek jeho zvučně zněl...
ach, pod vrbou teď tiše dřímá.
Můj milý již
šel v hrobu tiš
spí dole pod vrbou.

Slyš, šumí křídlo havranní,

tam údolí kde skála svírá,
tmou bloudí můra po pláni
a skřekem zaznívá hlas výra.

Můj milý již
šel v hrobu tiš
spí dole pod vrbou.

Viz, bledý luny lesk se kmit,
však bělejší jest rubáš bílý,
a bělejší než jitra svit
než zář, kdy večer se již chýlí.

Můj milý již
šel v hrobu tiš
spí dole pod vrbou.

Na hrobu věrné lásky mé
se nemá jediný květ vznésti,
co těcha mi té duše ctné,
má chladná smrt' víc nezná štěstí.

Můj milý již
šel v hrobu tiš
spí dole pod vrbou.

Kde svaté jeho tělo tlí,
chci plané růže nasázeti,
zde celá moje bytost dlí,
sem, víly, pojd'te v tanec spěti!

Můj milý již
šel v hrobu tiš

spí dole pod vrbou.

Zraněna ostrým trnem jich
hrob krví srdce zrosím vřelou,
co života mi ples a smích?
žert dne a tanec v chvíli ztmělou?
Můj milý již
šel v hrobu tiš
spí dole pod vrbou.

Vln víly, rákos na stráni,
mne vemte v hloubku svou,
jdu k tobě, drahý, v zoufání...
A byla pod vodou...
Můj milý již
šel v hrobu tiš
spí dole pod vrbou...

XV. GEORGE CRABBE

Srovnání

Přátelství zlato vytříbené jemně,
vždy větší jeho cena v čase
a láska, ruda, která v klínu země
ve panenské své bují kráse.

Přátelství z let se do let může vésti,
vždy stejné, věř, se nepromění,
boj mnohý krutý musí láska vésti,
však roztaví se ve plameni.

Božství

Ó božství, uč nás, ty, jež smyslů nocí
vždy smrtelníky vodiš světla mocí,
jímž naše naděj i náš strach se řídí,
vše trudy nést i válčit s pýchou lidí,
se modlit v hoři, hanu zapomnění
a s celým světem v rovné lásce žíti.

Noc

Kol noci ticho střízlivé
vzduch halí v mlčení
a každý dech od břehů všech
zve slavně k modlení.

Ó Pane, ducha mého říd'
dál svatou drahou sám,
kyň tvorstvu, by mne učilo,
jak modliti se mám!

XVI. ROBERT BURNS

Svou Haničku mám rád!

At' kde chce vichr duje si,
já toužím na západ,
mé dobré děvče bydlí tam,
ta, již mám nejvíc rád!
Tam šumí les, zdroj tká svůj ples
a mnohý ční tam chlum,
však v noc i den jest Jean můj sen,
Jean nevyjde z mých dum.

Já zřím ji v rodné květině,
ta něha, kouzlo, jas!
Ji v ptačím slyším prozpěvu,
vzduch kol to její hlas!
A každá jarní květina,
luh, keř, hvozd, zdroje šum
i ptačí zpěv jest příčina:
Jean nevyjde z mých dum.

Údolí Ballochmyle

Catrinské zvolna žloutnou lesy,
u jezer vadne sirý květ,
skřivánčí brázdou nezní plesy,
a v přírodu žal tichý slét.
V těch hájích Marie kdys pěla
v své krásy tenkrát vrcholí,
a tichá lesní echa zněla:
Buď s bohem, drahé údolí!

Na zimních záhonech, ó kvítí,
vzpláš svěžím květem jara zas,
kde vadne vše, tam bude zníti,
ó ptáčata, váš sladký hlas!
Žel, pro mne vše se ztápí v šeru,
pták v lese, kvítko na poli,
ó s bohem, luzné stráně Ayru,
buď s bohem, drahé údolí!

Pojď na má ňadra spočinout!

Pojď na má ňadra spočinout,
rci, rozchod pro nás není,
rád zdeptám vše jak prach a troud,
pych světa, slávu, jmění;
A řekneš-li, že v tvojí, Jeannie,
je totéž psáno hruď,
cíl života jest dosažený,
co živ jsem, mojí buď!

Tvým vděkem vším ku ňadrům svým
má všecko tebe stisknout,
víc od nebes já za ten ples
neždám, než blahem výsknout!
Při očích tvých, tak modravých,
se přísahou chví hruď,
polibkem svým to spečetím,
a pro vždy mojí buď!

Dvorný tkadlec

Kde Cart má v moři cíl svých cest,
strom bujet zříš a kvítí kvést,
hoch pěkný pro mne živ tam jest,
a on je dvorný tkadlec.

Já měla devět hochů snad,
ten prsten nes, ten pentle, šat,
o srdce začla jsem se bát,
tož dostal je můj tkadlec.

Psal otec smlouvu svatební,
pro bohatého napsal ji,
leč hrud' je vše, dlaň patří k ní,
a tak ji má můj tkadlec.

Pták s písni dokud brázdí vzduch,
a včel je slyšet v kvítí ruch,
a v přšce usmívá se luh,
mým jest jen dvorný tkadlec.

Modlitba před smrtí

Ty Neznám! Mocná Příčino
mých nadějí, mých strachů!
před nímž snad v chvíli nejbližší
se octnu, vyrván prachu.

Ó, jestli žití po stezkách
se v blud mé srdce dalo,
a leccos dí to v srdci mém,
že tak se často stalo.

Ty víš, že takto stvořil's mne
i s vášněmi i pudy,
že svůdný hlas jich svedl mne,
až zabředl jsem v bludy.

Kde lidskou pouze křehkostí
jsem dopustil se viny,
Ty lásko, vše ztaj milostí
a stop to v noční stíny!

A kde jsem hřešil úmyslem,
tam těchy pro mne není,
jen že Jsi dobrý, dobrotě
že slastí odpuštění!

XVII. SAMUEL ROGERS

Na starý dub

Sám, bez stínů zde stojíš dnes,
tvůj svatý kolem nezní šum,
a nedávno sám, celý les,
zněl s vrcholů tvých, orla ples
a dole vlčí tlum!

Sem v brnění rek mnohý leh,
co vichr jeho chochol rval,
a bouří když sem zapad vzdech,
tam z věže pusté, lek se, v spěch
skrání křížem znamenal.

Pak s pluhem, jasný nastal čas,
tu s věnci dívky, s hudbou ves,
co travou pěšin táhlo as,
kde pastýř dívce v máje kvas
vrcholky smrčků nes!

Jsi otcem lesních hlubin, vstaly
bezčetné hrdě ve tvém šeru,
ve žaludech tvých které spaly,
a pak se v úhly světa hnaly
ve ducha novou sferu!

Sem v noci starý Druid spěl,

k těm patřil mocným ku snětem,
zde čaroval, zde v dumách bděl
a příšerně v noc hymny pěl
ku lidským obětem.

Jen suché témě, holá sněť,
teď v noční nebe čníš,
kol bledý měsíc svítí teď,
na mrtvolu, jež klestě změt',
propadla zmaru již.

Na smrt lorda Barona

Co naposledy jsme se viděli,
on zažil mnoho. Pět jen krátkých roků
své dílo dokonalo. Husté křtice
již sšedly mu, nic z lorda nezbyvalo,
jenž z Sestu v Abyd plul. Však jeho hlas
zněl sladce posud, myšlénka jak blesk
mu z očí tryskala slov nečekajíc.
Tak seděli jsme dlouho do noci
a hovořili – šťastná hodina,
jež svedla nás! – a ráno s červánkem
jsme slézali hřbet drsných Apennin.
Zřím jasně posud, kterak zlaté slunce
svým svitem šlehlo do hlubokých strží
u cesty naší a jak cestou v horách
skrz fiky divoké a vlašské duby
se jeho pestrý průvod zatáčel,
z nich Battista byl první, v Benátkách
na stříbrem tkané mořské hladině
mu sloužil tak, až veslo odhodil,
by za ním do světa šel, jenž tak dlouho
nes čestný odznak gondolira v domě
benátských nobili, muž spolehlivý.
Pak ty, ne více v síle mládí, krásy,
ty věrný černocho, až v slední chvíli
jenž dveře jeho hlídal's, a jenž teď

řveš bolestí skrz Missolonghi pusté
jak bloudíš ulice.

Opustil právě

to město slávy mořském na pobřeží,
kde z posvátného hrobu Dantova,
jak dokazuje mnohý jeho verš,
ssál nadšení, kde v lunny sousvětlí
jel piniemi s úzdou spuštěnou
až oku ztratil se – zde vídal často
– neb co nevidí oko básníka? —
rytíře ducha, pekelných psů hon
a kořist, rozsápání, bujné kvasy
v děs zvrácené. Tu látku miloval,
však jiné pozděj přišly na řadu,
věž mnohá se skal štítu sražena,
kdys chlouba, pýcha rytířského věku
se vyhoupla a zmizela, býk mnohý
v jhu nebo bez jha, v krasší zatím dny
co vzpjal se jeho duch. Vše zapomněno,
ples, minulost bez mraků, přítomnost
i budoucnost tu před ním.

Nyní spí,

v sluch stejně zní mu hana jako chvála,
jest hluchý v smrti. Ano, Byrone,
tys odešel jak hvězda s nebe sletí
a zapadá a přec i v pádu svém
vše oslňuje matouc. Srdce tvé

však bylo ctné a velké, ctné v své zhrdě,
však z nízkých věcí, nebylo v něm nic
co podlé, otrocké. Když obraznost
bezpráví snášeného tebe hnětla,
tě nutíc k skutkům, jichž pak litoval's,
kdož neví – jistě málokdo jak já —
jak vděčný srdcem byls, jak vnímavý!
Ne v žití šťasten, šťastný teď jsi v smrti!
Tys došel cíle, umřel's v zemi té,
jíž roznítil se v mládí kdys tvůj duch,
pad's v Helladě a za jak slavnou věc!
Z těch, kteří tenkrát jeli vedle tebe
si nepomyslí žádný, že tak brzy,
tak v smutku budem sedět u tebe,
že národ v smutku svoje slavnosti
na tryznu změnil ve hřímání děl,
když jitro osvětlilo, smrtelného
co zbylo po tobě, přes moře, zem,
když rány zněly v počtu tvojich let,
tvých bolestí i plesů!

Odešel Jsi!

Jej nechte spát, jej netkněte se víc
ve hrobě jeho! Neb kdo z nás všech tady
jak on pokoušen v prvních letech mládí,
kdy nezkažený hor syn krajem těkal,
kdo jako on duch plamenný, číš jemuž
k rtům přitlačila rozkoš mnohem dřív,
než bradu jeho pokrýl první vous,

kdo z nás všech mohl o sobě by říci,
že nebyl by tak zbloudil – a snad víc?

XVIII. WILLIAM LISLE BOWLES

Čas

Ó čase, jenž svou jemnou ruku kladeš
na všechny trudy, každou ránu hoje,
jenž skolébáš mdlé srdce do úkoje,
a tiše zoufalé mu chvíle kradeš!

Tys poslední má naděj a já mním,
až utišíš mé všechny slzy žárné,
jež tekly pro mé milování marné,
že v červánky se klidně zahledím

Na všechny žaly, které přešly již
jak ve slunci, přes něž dešť letní splývá,
na večer pozdě samotář pták zpívá,
víc na křídlech necítí deště tíž.
Však jaký as je srdce zármutek,
jež od tebe jen doufá spásy lék!

Vzpomínka

Zpět k rodnému zřím ostrovu,
ač drahý tomu čas,
tvůj vidím úsměv poznovu,
tvé písňě slyším zas.

Než v druží dívek naleznu
ach, podobnou ti jen,
tak mladou, svěží jako v snu,
jak mnohý prchne den!

Když vidí dívčí ideal
v myšlénkách duše zor,
ten obraz fantasií vzplál
odstínů měkkých vzor.

Chci vhroužiti se v obraz ten
v té tváře milý rys,
a v úsměv říci spokojen:
„Tu dívku znal jsem kdys!“

XIX. WILLIAM BLAKE

Jaru

Ty, s kadeří jenž plnou rosy hledíš
skrz jasná okna jitra k nám, ó obrať
své oči andělské na výspu naši,
sem v západ, kde tě zdraví plným sborem!

Vše hory mluví spolu a co mluví,
to poslouchají doly, s touhou oči
k tvým zářným praporům se točí, k našim
již prsům obrať svaté svoje nohy!

Sem s východních již vrchů! Našim větrům
nech slíbat vonný šat svůj, nech nás píti
dech svůj jak z rána tak i večer, vylej
své perly na kraj spráhlý, jenž tě touží!

Jej prsty svými vyzdob spanilými,
své polibky na jeho ňadra vtiskni,
vlož zlatý vínek svůj mu na skrání nvyou,
jež pro tebe své kšticе upravila!

Letu

Ty, údolím jenž naším spěješ v síle,
skroť mohutnou šíj ohnivých svých hřebců,
stlum oheň širých nozder jich, ty Léto
jsi často u nás rozbilo stan zlatý
a spalo pod našimi duby, žasem
líc snědá jala nás i vlas tvůj bujný.

Jak v stínech hustých slýchali jsme často
tvůj hlas, když Poledne na zářném voze
v hloub nebes vjelo. Teď u našich zdrojů
se posad' v údolích, v mech, na pokraji
čistého zřídla hedvábný šat odlož
a uvrhni se do šumících proudů!
Náš kraj miluje léto v jeho slávě!

Jsou slavní naši pěvci, kteří bijí
v stříbrné loutny, bujnější mlád' naše
nad jihu pastýře, jsou krasší dívky,
jež tančit umějí. Dost máme písní
i nástrojů, ech sladkých, vody čisté
jak nebe, laurů dost, jež brání žáru.

Jeseni

Ó Jeseni, ty obtížená plody,
ty sytá hroznů krví, stůj a zůstaň,
pod střechou mou se posaď, odpočiň si,
tvůj hlas ať zazní s písťalou mou v souzvuk
a všecky roku dcery tančit budou,
o květech zpívej nám, o plodech píseň!

„Své vděky poupě slunci otevírá
a láska jeho žilami již kypí,
skrání Jitra kol je ověnčena květy
a kvítím skromný Večer skrání si stíní,
až bujné Léto do písňě se pustí
a mráčky květy na hlavu mu vsypou.“

Pel ovoce jest bytem vzdušných duchů,
na lehkých křídlech kolébá se Radost
po zahradě neb do stromů si sedá.“
Tak pěla krásná Jeseň, když si sedla,
pak zvedla se, pás stáhla si, za hory
pak prchla, zlaté nechajíc nám břímě.

Zimě

Svou demantova bránu zavři, Zimo!
Tvůj sever jest, tam pochmurný svůj palác
jsi postavila v mlze. Naše střechy
ty neotřásej třeskem svého vozu.

Mne neslyší. Kovová kola její
hřmí nad hlubinou, odpoutala bouře
s ocele žebry, nelze zrak mi zvednout,
neb ovládá svět celý svojím žezlem.

Ten strašný netvor po skalách se valí,
ty pod ním chví se, všecko tuhne pod ním
v mlčení truchlém, poslední šat země,
ježž strh jí, v ruce mrzne a s ním život.

Na štítech trůní hor, tu darmo křičí
v dál plavec. Ubohý, jenž s bouří v boji,
než usměje se nebe zas a netvor
ve slujích zmizí, pod Heklou jež zejí.

Večernici

Andělé večera ty s krásnou kšticí,
teď na horách co slunce odpočívá,
své lásky zažhni pochodeň a zářný
si nasad' vínek svůj, nám v lože směj se!
Nám na lásku! A shrnuv clonu nebes,
tu modrou, rosy nakap v kalich kvítí
všem, v předčasný sen, kdo zavřeli oči.
Na vodách tvých ať usne zefyr tiše,
kaž ticho třpytným okem svým a umyj
šer stříbrem. Brzo, jistě brzo padneš,
pak bude zuřit vlk a hustým lesem
lvů oči kmitnou. Pastvy našich lučin
tvá skropí svatá rosa, pak ó chraň je
svým vlivem mocným, sladká večernice!

Jitru

Ó svatá dívko, v nejčistější bělost
ty oděna, ach, otevř zlaté brány
a vyjdi z nich, šer probud', který v nebi
spí posud, světlo ve Východu jizbách
ať vládne tebou, přines rosu sladkou,
jež vždycky přichází s dnem, jenž se budí.
Ó zářné Jitro, Slunce pozdrav, ze snu
jež probouzí se jako lovec k honbě,
slez okřídlenou patou naše vrchy!

XX. ROBERT BLOOMFIELD

Růžová Hanička

Kdys z jara u zdroje, jenž v kvítí
stem šedých křemenů si hrál,
blíž hlohu, který stříbrem svítí,
vln rej až k hlavě mé se vzpjal,
tu různé přišlo dítě ke mně,
ó modrých očí luzný vděk!
„Jak daří se?“ mi dělo jemně
přes potok skočíc nazpátek.

Já viděl vodu dále spěti,
však obraz její v duši tkvěl,
žil odtud mojí ve paměti,
ji zřít, jí žehnat já jsem chtěl.
Já stih ji, mech kde bujel měkký
a tymian u našich noh,
však s kvítím mech Haničky vděky
tvář různou sotva předčít moh.

A v háji viděl jsem ji zase,
i v údolí a v houštině,
kdy bledý měsíc v zářném jase

se stápl v mraků družině.

Ji zřím, jak v kloboučku svém stojí

a k nebi naše sliby jdou,

já uvítal ji v chatě svojí

a různá Hanička je mou.

XXI. WILLIAM WORDSWORTH

Narcisy

Jak oblak, cestou já jsem šel,
jež táhne přes vrchy i dol,
tu množství narcisků jsem zřel,
vše zaplavily zlatem kol,
pod stromy, v keřích, na vlnách
kol tančily, jak vítr táh.

Jak nedohledných hvězdic řad
plá z mléčné dráhy dolů k nám,
bez konce plály odevšad
břeh věnčen jimi tu i tam,
jich byly sta, zde v směsici
se skláněly, jak tančící.

Tak vlny zahanbil jich třpyt!
Jak tančily zde o závod,
tu musil básník vesel být
rej plesný vida v tůni vod,
já zřel a zřel a nemyslel,
ký zisk jsem z toho zření měl!

Teď na loži když ležím svém,
půl v snění a půl v dřímotě,
jich hru před duše zrcadlem
zřím v blaživé jich samotě,
ples v srdce mé se přimísí
a to v ráz tančí s narcissy!

Jak přelud byla spanilý

Jak přelud byla spanilý,
když oči mé ji spatřily,
tak luzná její podoba
jak okamžiku ozdoba.
Jak hvězdy v šeru její zrak,
a jako soumrak vlasů mrak,
vše na ní půvab hotový
a rosný úsměv májový,
stín tančící a škádlící,
tu děsící, v ráz mizící.

Pak vstoupila v můj užší kruh
a byla žena též, ač duch
tak svěží ve všech pohybech
s půvabem divčím v pracích všech.
Vzpomínku i naděje zář,
vše zrcadlila její tvář
a přec ne bytost povznešená
nad vše, čím život jest a sténá,
nad lehký trud, nad žertů vděk,
bol, hanu, chválu, polibek.

Teď jasným okem šťastný zřím
tep srdce, jež vlá tělem tím,
jde zamyšlena v práci své,

kam přísný žití cíl ji zve,
má rozum, její vůle stálá
jest přísná, činná, vytrvalá,
bez falše, lsti, je žena pravá,
jež těší, velí, radu dává
a přec duch tichý, kol nějž vlá
zář podivná jak andělská!

Osamělá žnečka

Viz tamo děvče samotné
z hor našich statné děvče, polem
jak sama zpívá si a žne
stůj, nebo tich jdi kolem!
Tak sama žne a vázat spěje
a smutnou píseň sobě pje,
ó poslouchej, kraj celý kol
zní jejím zpěvem, stráň i dol.

Tak nikdy slavík nezpíval,
by vítal chodce v zemi dálné
na oase, kde pouště pal
kdes v Arabii skalné;
ba sotva kukačky tak žaly
se plně, silně rozléhaly
ve oceanu tichý klid
až nejdálnějších od Hebrid.

Co zpívá tu, kdo ví to dnes?
Co tonů těch dí žalné roje?
Zda trudů zašlých lká v tom směs,
ryk zapadlého boje?
Či tyto prosté nářky pěj
o věcech, jež se denně dějí,
trud všední, starost, péče hlas,

jak bývalo a dnes je zas?

Ať komukoliv pěla jen
zpěv její slyším neustále,
obličej k srpku nakloněn
v své práci zpívá stejně dále.
Naslouchám dojat bez pohnutí,
ač do hor dál mne cesta nutí,
ač dozněl v uchu zpěvu spád,
zní v srdci dál mi napořád!

Motýlovi

Ó sečkej, k čemu taký chvat?
Dél trochu tady musíš stát!
Vždyť vše, co bylo dětstvím mým,
vše ve tvém zářném zjevu zřím.
Blíž ke mné! Neleť do oblak,
plá v tobě zašlý čas,
ty neposedo, kouzlíš tak
mně v srdce obrazy i zrak
můj dům otcovský zas!

Ó krásný, krásný čas to, ach,
svou sestru Emelinu v hrách
i sebe vidím, bez dechu
motýla honit v pospěchu.
Jak pravý lovec za ním v rej
jsem loukou divým skokem spěl
přes keř i trn, až chyt jsem jej
co ona – Bůh jí požehnej! —
se bála, stříť mu pel.

Kukačce

Ó posle jara! Slyšel jsem
tvůj zpěv a cítím ples
ó kukačko, jsi ptáčetem
jsi putující hles?

Já v trávě ležel v myšlenkách,
v tom zpěv tvůj zazněl blíž,
a dál jej nesl k svahu svah —
teď z blízka zněl – ó slyš!

At' vypravuješ údolí
o slunci, kvítí jen,
mně ve tvém zpěvu hlaholí
dnů zašlých mnohý sen.

Miláčku, v tomto roku též
buď uvítán v náš kraj,
Ty že jsi ptákem? – to jest lež,
mně hlas jsi, mně jsi taj!

Školáku zněla tvoje zvěst,
jenž naslouchal ti rád,
za tebou tisíci spěl cest
skrz keře, na strán, v sad.

Tě uzřít, já se naběhal
v luh svěží, v lesů mrak,
byls láska má, mé touhy žal
jen toužen, nezřen však.

A zase tobě naslouchám,
tvůj v trávě slyším hlas,
jak naslouchám, tu vzpomínám
na mládí zlatý čas.

Ó šťastný ptáku! Země zjev
se zdá být, vzdušný kraj
a sadem vil jak zní tvůj zpěv
a pro tebe jen ráj!

Nás jest sedm.

Tak prosté děcko,
dech jehož splývá, hravý sen,
jež cítí život v údech všech,
co o smrti ví jen?

Já potkal děvče z vesnice,
„jsem stará osm let!“
Vlas kučeravý do líce
jí hojnou kšticí slet.

Venkovské měla vzezření
a sprostý selský šat,
však očí lesk v svém záření
mne začal v srdci hřát.

„—Kolik máš sester, bratříčků?
mé dítě,“ já se ptal,
zří s žasem na mne chvíličku —
pak dí: „Všech sedm mám.“

A kde jsou? – ptám se. „—Sedm nás,
zpět ona hovoří,
dva v Conway šli – to dávný čas,
a dva jsou na moři.

Dva na hřbitově leží již,
tož sestra s bratrem mým,
a vedle malá naše chýš,
kde s matičkou svou dlím —.“

– „Jak, v Conway dva že bydlí, díš,
dva na moři že jsou?
A přec vás sedm? – Dítě, víš,
to jest mi hádankou!“

– „A přece sedm jest nás všech“
(dá děvče v odpověď)
„dva spí, kde stromů stín si leh
tam na hřbitovní zeď.“

– „Ty mateš se, mé dítě, dím,
tys živa, líčko květ,
a dva když v stínu hřbitovním,
pak zbývá vás jen pět.“

– „Jich hrob je snadno uvidět,“
dí děvče, „zeleň svěží
zříš z chatky ven pár kroků jen,
kde vedle sebe leží.“

Své pletení si беру tam,
tam šat si ovroubím,
na jejich hroby usedám,
a často zpívám jim.

A často slunce rudý svit
když v západ zaměří,
smím s matkou svojí k nim tam jít
se svojí večeří.

Má sestra Hana umřela
nám první, byl to žal,
tak dlouho, mnoho trpěla,
až Bůh ji k sobě vzal.

Ji pochovali na hřbitově
a než luh posekán,
my na jejím si hráli rově,
já a můj bratr Jan.

A sotva první sních kdy pad
klouzání zašlo nám,
tu bratr Jan již k smrti chřad,
ted' vedle ní spí tam.“ —

– Nuž, znovu pravím, kolik vás?
když dva jsou v nebi již?
A děvče odpovídá v ráz:
„nás sedm jest, jak víš.“

„Ti mrtví, jsou ti dva,“ já dím.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.